

**ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΒΟΥΛΕΥΤΗ Ν.Δ.
κου ΓΙΑΝΝΗ ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΙΟΥ**
Στην δημόσια εκδήλωση με θέμα
«Προβληματισμός για μια σύγχρονη κεντροδεξιά»,
στο πλαίσιο του κύκλου
«οι προκλήσεις της πολιτικής σε καιρό κρίσης»

Ευχαριστώ το ΚΠΕΕ για την πρόσκληση και εσάς για την παρουσία σας. Αυτό που επιχειρούμε και σήμερα να επισημάνουμε, με τους δύο καλούς συναδέλφους μου, τους κ.κ. Δένδια και Χατζηδάκη, είναι ότι ο εκσυγχρονισμός και η αναγέννηση της κεντροδεξιάς δεν μπορεί να προέλθει μόνο με την εκλογή νέου αρχηγού. Δεν είναι μόνο θέμα προσώπου. Όποιος και αν εκλεγεί η ενότητα της παράταξης είναι δεδομένη. Είναι κυρίως θέμα ιδεολογικής και προγραμματικής στόχευσης.

Βασικός μας στόχος είναι να διασφαλίσουμε ότι το πολιτικό πλαίσιο στο οποίο θα κινηθεί η Νέα Δημοκρατία θα είναι σύγχρονο, ευρωπαϊκό και θα απαντά στις σημερινές ανάγκες της κοινωνίας. Δεν θα αλλάζει προσανατολισμό ανάλογα με τις δημοσκοπήσεις, τις πιέσεις κοινωνικών ομάδων ή την ατζέντα που προβάλλουν τα μέσα ενημέρωσης. Αλλά θα υπηρετεί με συνέπεια το μακροπρόθεσμο στόχο για το γενικό καλό. Άλλωστε, οι μεγάλες επιλογές της Νέας Δημοκρατίας, που σφράγισαν την πορεία της χώρας, όπως η ένταξη στην Ευρωπαϊκή Ένωση, οι αποκρατικοποιήσεις, τα θεμέλια της ΟΝΕ με τη συνθήκη του Μάαστριχτ υλοποιήθηκαν κόντρα στο κλίμα της εποχής.

Το βασικό ερώτημα ήταν και παραμένει: Με ποιες ιδέες και ποιες πολιτικές θα αποφασίσουμε να δράσουμε ενάντια στα προβλήματα που αντιμετωπίζει σήμερα η χώρα; Με ποιες προτάσεις θα απευθυνθούμε στην κοινωνία; Πως θα πείσουμε ότι οι προτάσεις αυτές είναι η απάντηση.

Κυρίως όταν συνολικά το πολιτικό σύστημα της χώρας έχει μάθει να κρύβει τα προβλήματα κάτω από το χαλί. Έχει μάθει να υπόσχεται εύκολες λύσεις.

Αυτή η πρακτική δεν μπορεί να συνεχιστεί. Γιατί όσο μεταθέτουμε τα προβλήματα στο μέλλον, αυτά θα οξύνονται. Η οργή του κόσμου για την ανικανότητα του πολιτικού συστήματος να τα διαχειριστεί αποτελεσματικά, θα είναι όλο και πιο εμφανής στα εκλογικά αποτελέσματα. Και η απαξίωση αυτή θα υπονομεύει όλο και περισσότερο τις προσπάθειες αυτών που πραγματικά θέλουν να είναι χρήσιμοι.

Ζητούμενο είναι μια κεντροδεξιά, η οποία θα παράγει συγκεκριμένες και ουσιαστικές λύσεις στα προβλήματα που αντιμετωπίζουμε.

Κι ένα από τα μεγαλύτερα προβλήματα αφορά την οικονομία. Το μοντέλο ανάπτυξης το οποίο στηρίχτηκε στα δανεικά και στην ενίσχυση της κατανάλωσης, παραμελώντας την ανταγωνιστικότητα, έχει χρεοκοπήσει.

Χρειαζόμαστε συνεπώς ένα νέο μοντέλο ανάπτυξης. Το οποίο θα πρέπει να στηρίζεται σε περισσότερες και σε ισχυρότερες επιχειρήσεις. Επιχειρήσεις που παράγουν ανταγωνιστικά. Επιχειρήσεις που κερδίζουν περισσότερες αγορές. Επιχειρήσεις που επενδύουν στην έρευνα και την καινοτομία. Επιχειρήσεις που δημιουργούν πλούτο και νέες θέσεις εργασίας. Επιχειρήσεις με κέρδη, αλλά και με αυξημένο το αίσθημα της υπευθυνότητας. Με συνεισφορά στην κοινωνική συνοχή και αλληλεγγύη, με επένδυση στη δια βίου μάθηση, με σεβασμό στον πολιτισμό και στο περιβάλλον.

Ο 21^{ος} αιώνας απαιτεί προσαρμογή του τρόπου ζωής όλων μας γύρω από τις νέες μορφές εργασίας. Αναφέρομαι στις δυνατότητες τηλεεργασίας, τηλεδιάσκεψης, πωλήσεων εξ αποστάσεως, κλπ. Πρέπει να αξιοποιήσουμε αυτές τις δυνατότητες προς όφελος της ποιότητας ζωής όλων. Η κοινωνική συνοχή απειλείται, επειδή σήμερα η δουλειά δεν αφήνει παρά ελάχιστο χρόνο για την οικογένεια, τις κοινωνικές επαφές και την ψυχαγωγία. Σε αυτό το πλαίσιο πιστεύω ότι η σύγχρονη επιχείρηση μπορεί και πρέπει να ανοίξει το δρόμο.

Αυτό το νέο μοντέλο απαιτεί επίσης ένα κράτος με αυξημένη γνώση και αποτελεσματικότητα.

Ένα κράτος που, αντί να σπαταλά τα λεφτά των φορολογουμένων, θα ελέγχει αποτελεσματικά τις αγορές και θα παρεμβαίνει όποτε και όπου χρειάζεται. Θα παρεμβαίνει για την άρση των όποιων χωρικών ή κοινωνικών ανισοτήτων. Και κυρίως, θα διαμορφώνει συνεχώς ένα διεθνώς ανταγωνιστικό αναπτυξιακό και φορολογικό πλαίσιο.

Κυρίες και κύριοι:

Είναι ώρα να συνειδητοποιήσουμε ότι το πρόβλημα της οικονομίας μας δεν είναι μόνο λογιστικό. Δεν αφορά απλώς μια τακτοποίηση εσόδων και δαπανών, ώστε να μειωθούν τα κρατικά ελλείμματα.

Το έλλειμμα είναι μεγάλο και δεν αντιμετωπίζεται μόνο με τον περιορισμό των δαπανών και την αύξηση των εσόδων. Γιατί πόσο μπορεί να μειώσει κανείς τις δαπάνες, όταν το μεγαλύτερο μέρος τους είναι μισθοί, συντάξεις, επιχορηγήσεις ταμείων και τόκοι. Πόσο μπορεί να αυξήσει κανείς τα έσοδα σε ένα περιβάλλον ύφεσης;

Όσο δραστικές πολιτικές κι αν εφαρμοστούν στους δύο αυτούς τομείς και ασφαλώς πρέπει να εφαρμοσθούν και άμεσα (άλλωστε εμείς είχαμε το θάρρος και μάλιστα προεκλογικά, να ανακοινώσουμε δυσάρεστα αλλά αναγκαία μέτρα) δεν μπορούν από μόνες τους να οδηγήσουν σε πραγματική δημοσιονομική εξυγίανση.

Το δημοσιονομικό πρόβλημα δεν είναι μόνο οικονομικό. Είναι κοινωνικό, είναι ηθικό, είναι θέμα δικαιοσύνης. Υπάρχουν από τη μια πλευρά οι «συνήθεις ύποπτοι» που δεν κρύβουν, ή δεν μπορούν να κρύψουν τα έσοδά τους από την Εφορία. Και από την άλλη οι «γνωστοί άγνωστοι» που δεν πληρώνουν τίποτα, ή πληρώνουν ελάχιστα, καθώς και οι συντεχνίες που πιέζουν για να διατηρήσουν τα προνόμιά τους. Η κατάσταση αυτή δεν μπορεί να συνεχιστεί. Η κυβέρνησή μας, έστω και με καθυστέρηση, ανέδειξε την αντιμετώπιση της φοροδιαφυγής σε βασική συνιστώσα της οικονομικής πολιτικής.

Η φοροδιαφυγή δεν αντιμετωπίζεται μόνο με αυστηρές ποινές, οι οποίες συχνά λειτουργούν ως κίνητρο παραβατικότητας. Μια προϋπόθεση είναι να αλλάξει συμπεριφορά το κράτος. Να δείξει ότι τα δημόσια έσοδα πιάνουν τόπο. Εμείς ξεκινήσαμε μια προσπάθεια με συγκεκριμένα μέτρα, όπως το λήζινγκ στις προμήθειες του Δημοσίου, η θέσπιση ενιαίας αρχής για τη μισθοδοσία, τα μέτρα για εξοικονόμηση δαπανών στην αγορά του φαρμάκου, η διασταύρωση των τιμολογίων. Χαίρομαι για το γεγονός ότι η νέα κυβέρνηση δήλωσε ότι θα προχωρήσουν ορισμένα από αυτά, όπως η ενιαία αρχή πληρωμών. Είναι προφανές ότι πολλά ακόμη μπορούν και πρέπει να γίνουν.

Είναι ανάγκη όμως να αλλάξει συνολικά η κουλτούρα της κοινωνίας απέναντι στη μαύρη οικονομία. Στη θεωρία, όλοι τάσσονται υπέρ της πάταξης της φοροδιαφυγής. Όταν όμως ένα μέτρο αγγίζει τη δική τους τσέπη αντιδρούν. Με αυτή τη λογική δε θα πάμε πολύ μακριά, καθώς η συμπεριφορά των «γνωστών αγνώστων» έχει εξαντλήσει τη φοροδοτική ικανότητα των «συνήθων υπόπτων».

Για να λυθεί το δημοσιονομικό πρέπει να βάλουμε στην εξίσωση και το πρόβλημα της ανταγωνιστικότητας της χώρας: πέρα από την εξισορρόπηση εσόδων και δαπανών, χρειάζονται οπωσδήποτε νέοι θύλακες ανάπτυξης.

Και οι τομείς, από τους οποίους η χώρα μας σήμερα μπορεί να αντλήσει αυτούς τους πρόσθετους ρυθμούς ανάπτυξης, είναι τρεις.

Είναι η γραφειοκρατία και δύο μεγάλες αγορές, οι μεταφορές και η ενέργεια, που σήμερα παραμένουν στην πράξη κλειστές και κατά συνέπεια μη ανταγωνιστικές.

Γιατί είναι τόσο σημαντικοί αυτοί οι τομείς, για την ανταγωνιστικότητα και την ανάπτυξη της ελληνικής οικονομίας;

Η γραφειοκρατία, ανεβάζει το κόστος και αποθαρρύνει επενδύσεις. Το ελληνικό προϊόν γίνεται ακριβότερο. Χάνει σε ανταγωνιστικότητα, άρα δεν πωλείται, άρα η επιχείρηση συρρικνώνεται ή κλείνει και οι εργαζόμενοι μένουν χωρίς δουλειά.

Οι μεταφορές είναι ένας τομέας που χτυπάει σήμερα απευθείας το μαλακό υπογάστριο της χαμηλής ανταγωνιστικότητας της οικονομίας μας. Στις περισσότερες περιπτώσεις η εφοδιαστική αλυσίδα αντιστοιχεί τουλάχιστον στο 1/3 της αξίας του προϊόντος ή της υπηρεσίας. Είναι βέβαιο ότι η προσαρμογή δεν μπορεί να είναι βίαιη. Απαιτείται διαβούλευση και συμμετοχή των επαγγελματιών στο όφελος που θα προκύψει από την απελευθέρωση.

Και η ενέργεια είναι αυτή τη στιγμή το μεγαλύτερο αναξιοποίητο αναπτυξιακό πεδίο για την ελληνική οικονομία. Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι το ενδιαφέρον για επενδύσεις σε νέα κοιτάσματα, δίκτυα μεταφοράς διακρατικά και εθνικά, μονάδες ηλεκτροπαραγωγής και νέες τεχνολογίες σε τομείς όπως οι ανανεώσιμες πηγές και η αποθήκευση άνθρακα, παραμένει ισχυρό, παρά την κρίση. Όχι μόνο στο εξωτερικό, αλλά και στη χώρα μας.

Συνεπώς, το τρίπτυχο γραφειοκρατία, μεταφορές, ενέργεια, είναι το κλειδί για την αύξηση των ρυθμών ανάπτυξης της ελληνικής οικονομίας. Ειδικά μάλιστα αφού έχει προηγηθεί η ανάπτυξη της τραπεζικής αγοράς, της αγοράς των τηλεπικοινωνιών, αλλά και μιας σειράς βασικών έργων υποδομής.

Είναι το κλειδί για την ενίσχυση της παραγωγής. Και παραγωγή σημαίνει θέσεις εργασίας στην Ελλάδα.

Κυρίες και κύριοι:

Κανείς δεν αμφισβητεί σήμερα ότι βρισκόμαστε σε δύσκολη θέση. Η ευθύνη μας γι' αυτό, το έχει πει ο ίδιος ο Κώστας Καραμανλής, είναι ότι δεν προωθήσαμε τις απαιτούμενες αλλαγές, όταν το διεθνές περιβάλλον ήταν ευνοϊκό και ο διαθέσιμος πολιτικός χρόνος αρκετός. Αυτό ήταν και το βασικό σφάλμα που μας καταλόγισαν οι πολίτες στις πρόσφατες εκλογές. Πάντως το γεγονός ότι είχαμε το θάρρος να υποδείξουμε προεκλογικά τη δύσκολη αλλά αναγκαία πολιτική είναι ασφαλώς θετικό και αποτελεί πολιτική παρακαταθήκη για την παράταξή μας.

Αν θέλουμε λοιπόν να κερδίσουμε ξανά την εμπιστοσύνη τους, δεν αρκεί απλώς να εκλέξουμε νέο αρχηγό. Δεν αρκεί ούτε η σκέτη αυτοκριτική. Χρειάζεται μια ανασυγκρότηση σε επίπεδο περιεχομένου. Χρειάζεται σαφής ιδεολογική και προγραμματική στόχευση.

Παραφράζοντας το γνωστό "It's the economy, stupid" θα έλεγα ότι για την Ελλάδα ισχύει το "It's the competitiveness, stupid". Αυτό πρέπει κατά τη γνώμη μου να είναι το οικονομικό μήνυμά μας.